

går faktisk meget trægt. Og jeg vil da så vælge den positive vinkel til det her forslag og sige, at det godt kan opfattes som et vink med en vognstang om, at der altså må findes nogle løsninger i Københavns Kommune.

Det kan godt være, det her så ikke kan lade sig gøre, fordi der ikke er flere færger, og fordi det er for dyrt, og fordi kommunen ikke vil godkende det, og fordi den måske i virkeligheden slet ikke bryder sig om at have ungdomsboliger – af mange grunde, saglige såvel som usaglige.

Men jeg synes, vi bør benytte forslaget som anledning til at diskutere, hvordan man, hvis man nu ikke vil have den her model, så rent faktisk løser problemet. Og dér synes jeg, at alle de partier, der bare har afvist det her forslag, står i en lidt fattig situation, hvis de ikke har noget andet at foreslå.

Jeg foreslog også på et tidspunkt ministeren at kigge på, om man ikke kunne bygge nogle ungdomsboliger på f.eks. Tuborggrunden i Gentofte Kommune, for at også det kunne bidrage lidt til en opgave, som den aldrig rigtig er kommet i gang med at løse. Men det forslag ser heller ikke ud til at have nogen let gang på Jorden. Problemet er, at uanset at man så kan kritisere det her forslag for at være vanskeligt at gennemføre, er der altså en tendens til, at hver gang vi kommer med et forslag, der praktisk skal føre til etablering af flere ungdomsboliger i København, så strander det, så løber det ud i sandet. Det er ikke tilfredsstillende.

Jeg synes i hvert fald, at det her forslag så burde føre til en diskussion af dét. Det kan så godt være, der er andre steder i landet, hvor situationen i nogen grad er anderledes. Det er f.eks. lykkedes at skabe flere ungdomsboliger i Århus, men det kniber gevaldigt i Odense og i Aalborg.

Så jeg synes, vi skal tage godt imod det her forslag på den måde, at vi bruger det til at finde løsninger på det problem, som vitterlig er reelt.

Jeg tror, at ministeren også kan bekræfte, at i den rapport, der blev lavet om ungdomsboligsituationen, blev det jo netop påpeget, at det, der er brug for, er nogle kollegieenheder, som ikke er for dyre i pris, og som derfor heller ikke er voldsomt store og måske heller ikke så fantastisk overdådige i prisen, men som er til at betale for unge studerende.

Derfor ville jeg gerne have, at vi i udvalget kunne bruge det her forslag som anledning til

at stille os selv spørgsmålet: Jamen hvis det her ikke kan lade sig gøre, hvordan kommer vi så videre i København?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg må gøre opmærksom på, at forslaget handler om etablering af ungdomsboliger på færger.

By- og boligministeren (Jytte Andersen):

Når både Enhedslisten og SF får det til at lyde, som om det er helt forfærdeligt med ungdomsboliger, kan jeg alligevel ikke lade være med at lade mig provokere. Jeg ved godt, at det måske ikke er så klogt på denne her tid af aftenen, men alligevel: Jeg vil godt anbefale Boligudvalget at læse den undersøgelse, der er blevet sendt over til Boligudvalget. Det er sket inden for de seneste dage, så udvalgets medlemmer er bestemt undskyldt, hvis de ikke har læst den, men jeg vil bare drage et par sentenser ud.

Det fremgår faktisk af undersøgelsen – og det er ikke en undersøgelse, som jeg har lavet, det er en undersøgelse, som Ungdomsboligrådet har lavet, og de unge har altså været med i hele processen – at der kun er 3 pct., der er meget utilfredse med deres nuværende boligsituation, og der er 7 pct., der er lidt utilfredse.

Det fremgår også som en af konklusionerne, at det er vanskeligt at hævde, at der er en boligkø. Den gennemsnitlige søgetid er på ca. 4 måneder.

Og det sidste, jeg vil trække frem, i hvert fald i denne her omgang, er, at 6-8 pct., afhængigt af alder, oplever at have et meget presserende behov for en anden bolig, altså 6-8 pct.

Vi kan så sige, at det er 6-8 pct. for meget, og det er sådan set dér, vores politiske udfordring ligger, og jeg synes i virkeligheden, at denne her debat er meget løfterig på den måde, at man faktisk er interesseret i at løse det problem, men det er relativt overskueligt, og det er jo sådan set rart nok.

Jeg ved så godt, at den enkelte unge jo ikke kan forholde sig til et gennemsnit. Dér forholder de sig til deres egen situation, og om sommeren, når de skal starte, virker den meget uoverskuelig, og det er sådan set det, der er den politiske opgave. Jeg så meget gerne, at det her forslag fra hr. Kim Behnke så også kan anspore til en øget bevidsthed i Folketinget om det her problem.